

POSTANOWIENIE

25 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko B. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 25 października 2022 r., I AGa 46/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany B. S.A. z siedzibą w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 25 października 2022 r., wydanego w sprawie z powództwa J. K. o zapłatę.

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, wynikającą z pominięcia przez Sąd drugiej instancji art. 33 ustawy o usługach płatniczych. W ocenie skarżącego strony umowy dokonały modyfikacji zasad odpowiedzialności powoda za nieautoryzowane transakcje na jego rachunku bankowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest

wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżący podkreślał znaczenie zastosowania art. 33 ustawy o usługach płatniczych dla ostatecznego wyniku sprawy. Tymczasem przyczyną wydania przez Sąd odwoławczy wyroku odbiegającego od stanowiska Sądu I instancji nie było pominięcie tego przepisu, lecz dokonanie nowych, odmiennych ustaleń faktycznych po sprecyzowaniu zakresu ciężaru dowodu spoczywającego na stronach. Sąd odwoławczy ustalił, że pozwany nie wykazał, że kwestionowana transakcja była autoryzowana przez użytkownika (str. 11 zaskarżonego wyroku). Sąd zwrócił również uwagę na brak ekwiwalencji pojęć autoryzacji transakcji, czyli wyrażenia na nią zgody oraz uwierzytelnienia transakcji, czyli umożliwienia bankowi prowadzącemu rachunek weryfikacji podmiotu składającego dyspozycję. Argumentacja skarżącego stanowi zatem niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami stanu faktycznego.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego nie rozstrzygał zaś wobec braku wniosku o ich zasądzenie obejmującego odmowę przyjęcia skargi kasacyjnego do rozpoznania.

